

* Naj rodovitniše žene so pač rusovske. 21. sušca 1833 je bil rusovski cesarici predstavljen neki kmet z imenom Krilov z drugo svojo ženo, katero je vzel, ko je bil 70 let star. Perva mu je rodila 21krat, in v tem 4krat štirčke, 7krat trojčke, 10krat pa dvojčke; imela je sedaj 57 otrok, kateri so vsi živi ostali. Druga žena mu je rodila enkrat trojčke, 6krat pa dvojčke, in tudi teh petnajsterih otrok je ostalo pri življenju; — tedaj je ta oče od dveh svojih žen imel 72 živih otrok; presrečni oče!! — Štirčki so na Rusovskem navadni; 1. sušca 1854 je rodila neka žena v gubernii orelski petirčke, pa so pomerli. (Neven.)

Kratkočasno berilo.

Čuden domúhod.

Ni davnej kar se je v neki kmečki hiši v vasi B. v Ukermarki na Pruskem sledeče primerilo:

Mož in žena, oba že zelo stara, sedita za pečjo, kar se odpró duri in noter stopi sivoglav vojak. „Dober večer!“ reče, se vsede na stol starega očeta ter ga porine k peči. Mož in žena neznanega človeka, ki se tako po domače véde, debelo gledata. „Ali ga poznaš?“ vpraša žena moža. „Jez ne! ga morebiti ti?“ „Tudi ne!“ odgovori žena. „Oho“ — zagodernja ptujec na stolu — „da bi me ti ne poznala? Le dobro me poglej!“ Stara žena stopi k ptujcu ter ga začne od nog do glave ogledavati; „imela bi vas skor poznati, pa se vendar prav ne spomnim“. „Se vé da“ — odgovori ptujec — „je že precej dolgo, kar se nisva vidila — od leta 1812“. Ko žena sliši leto 1812 imenovati, ostermi in pogleda sivoglavca bolj natanko ter zavpije: „Za božjo voljo! Milhar — kaj ti si?“ Kaj — tvoj prvi mož? — zavpije nje drugi mož — „Jez sem mislil, da že ni kosti več od njega“. „Misliti si utegne človek dosti!“ — ga zaverne prvi mož pa si svoje sive berke viha. „Saj imam od gosposke pismo“ — pravi žena. „Kakošno pismo? Da sem mertev? Kaj res misliš, da gosposka vse vé“. — „Ona je po vojski oklicala, naj se oglasiš, če si živ, in ko je toliko let preteklo, kolikor jih po postavi preteči mora, da se zamore v vojski bivši vojak za mertvega misliti, ako se ne oglasi, je tedaj tudi tebe za mertvega spoznala“. — „Kako nek bi ti bil mogel kaj vediti dati, ker so me pognali deleč v Sibirijo“ — godernja živi mertvec. „Kaj v Sibiriji si bil? kako za božji čas si pa tje prišel?“ „Vjeli so me, ko sem leta 1812 mógel s Francozi na Rusovsko iti; sem mógel iti — pravim — lahko si misliš, da prostovoljen bi ne bil nikdar tje šel. Ko sem pa enkrat tam bil, mi je bilo ondi prav všeč; le poti do tje ni bilo ne konca ne kraja. „Ostani sedaj tukaj“ — sam sebi rečem — „preden domú prideš, znaš stokrat konec vzeti“. In tako sem postal rusovsk vojak in prav zadovoljen sem živel. Pred dvema letoma me napotijo z rusovsko armado na vojsko v Krim; tû so me Francozi vjeli in me na Francozko poslali. Na Francozkem sem bil tako dolgo, da so nas zamenjali, in tako bi imel spet na Rusovsko nazaj iti. Sedaj pa si mislim: „veš kaj, Milhar, ti si Prajz, si že siva glava, idi domú!“ Šel sem tedaj domú; sedaj sem domá in ne grém za nobeno ceno od doma. Na tem stolu, ki je namenjen za starega očeta, bom menda vendar imel prostora dovolj in kota mi tudi ne bota branila v ti moji hiši“. To rekši se vsede tako terdo na stol, da zaškriplje. — Če družega nič, to se vam že lahko dovoli“ — odgovori drugi mož. „Brez jedi me tudi ne bota pustila“ — reče prvi. „K skledi, kjer se dva najésta, se zamore tudi tretji vsesti“ — pokašlja stara žena dveh mož. „Tudi meni se tako zdí“ — zaverne stari vojak — „in pipico tobaka mi bota tudi privošila, kaj ne? Kadar mi bo pa gerlo presuho, bom svojim sosedom pripovedoval lepe storije in kar sem doživel čudnega po svetu; vé, da mi bodo radi dali za kak kozarček vina, pa tudi žganjca se ne bom ravno branil“.

Na to vižo so kmali skenili, da vsi trije hočejo zadnje

ure svojega življenja, ki jih jim bo Bog še določil, v mirni spravi doživeti. In še sedaj živé starčki skupaj.

Novičar iz raznih krajev.

Po višjem sklepu od 13. febr. t. l. se dosluženi vojaki nimajo več konec decembra tistega leta, v katerem vojak službo dostane, v reservo vverstovati, ampak takrat, kadar je svojih 8 let popolnoma izslužil. Ker je rekrutirenga navadno od 15. sušca do konca aprila končana, bo tedaj mesec april (mali traven) navadni mesec za vstop vojakov v reservo, in čez 2 leti potem za popolnoma izpušanje iz vojaške službe. Vojaškim gosposkam je naročeno, naj skerbé, da noben vojak se ne prideržuje več kot 8 let v djanski vojaški službi in ne več kakor 2 leti v rezervi. — Čas za plačilo takse za tiste rekrute, ki so bili letos v vojake vzeti, pa se želé vojaščine odkupiti, je podaljšan do 24. majnika. — Razpis c. k. ministerstva dnarstva od 26. p. m. preklicuje razun ogerskih papirnatih desetice vés papirnati dnar, ki ga je cesarska vlada od leta 1848 izdala; od vsih svetih letošnjega leta se ta dnar ne bo več jemal ne za plačilo ne za menjo, le ogerske papirnaté desetice še ostanejo. — Ker se učitelji ljudskih šol, zlasti mestnih glavnih in s temi zedinjenih spodnjih realnih šol, radi dajo „profesorje“ imenovati in klicati, je c. k. ministerstvo velelo in škofijstvom za oklic v šolah poslalo, da ime „profesorja“ ne gré imenovanim učiteljem in da ne starši ne otroci jih ne smejo tako klicati; tudi ne potrebujejo tega naslova pri malih učencih, kateri jih v časti imajo brez njega. — V nedeljo ob devetih so se vsi na Dunaji zbrani gg. škofje v slovesni procesii podali iz dunajske škofije v véliko cerkev sv. Štefana, kjer je bila vélika sv. maša; potem so se podali spet v škofijo nazaj v prvi zbor. Dunajski časniki govore od 60 zbranih škofov; čudno je, da celó cerkovni časniki mešajo in pačijo njih imena; tako stoji v več časnikih „Josef Vitezich, Bischof von Laibach“, v enem tudi „Wotezich“, „Anton Martin Slomšek, Fürstbischof von Wolfsberg“, v nekterih „Bernhard Legat, Bischof von Triest“. — Poslanci, ki so izdelali mir v Parizu, so ostali še ondi in 2. dan t. m. začeli novo posvetovanje, ki bo morebiti tudi cel mesec terpelo in obsegalo novo državno osnovo Moldave in Valahije, določbo brodarskih pravic na Donavi itd. Od sklenjene pogodbe mirú se ne bo pred nič natanko zvedilo, dokler zamenja pogodbenih pisem ne bo pri vsih vladah opravljena. Ministerstva predsednik Palmerston je spodnji zbornici državnega zbora naznanil, da je cilj in konec vojske popolnoma dosežen in da je vse dobro, kar je zbor sklenil. Potem takem je beseda v 34 dnevih več dognala kot dveletna vojska; Europa bi imela polmilijona ljudi pri življenju in 1000 milijonov gold. bi se ne bilo za vojsko potrosilo, ako bi bil pred 3 leti vladal današnji duh mirne sprave. Pri gostii, ki jo je napravil zbora predsednik Valevski, je napil miru takole: „Mir bo stanoviten, ker je v čast vsem“. Čeravno je bila napitnica od vsih gostov veselo sprejeta, so se vendar nekako zavzeli nad tem, da ne rusovski ne angleški poslanec nista povzela besede na to. — Že se kažejo dobri nasledki mirú. Rusovska vlada je oklicala, da žito vsake sorte se smé iz rusovskega cesarstva kamor koli brez vsega zadržka voziti. — Cesar Napoleon je že več revnim otrokom, ki so bili 16. sušca rojeni, po 100 frankov v hranilnicah naložiti ukazal. — Kronanje cara rusovskega bo že nek mesca maja. — V papeževih deželah je minister dnarstva vpeljal nov davek za ribe; vsaki ribi namreč, ki ima priti na ribji sejm, se bo na rep pritisnil štampelj, višji ali nižji po teži ribe. — Iz Pešta bo neki posestnik poslal kravo ogerskega plemena v pariško razstavo, ktera je kaj lepa in 18 centov in 52 funtov težka. — Apotekar Kwizda v Korneuburgu, ne deleč od Dunaja, ponuja, se vé da za dnar, gospodarjem neko zdravilno štupo, ktera pomaga zoper mnogo bolezin; — čuda, da mož ne pravi zoper vsako, da bi svoje štupice še več spečal.